

IN MEMORIAM

PROFESSOR DR. L. BOLK,

Hoogleraar aan de Universiteit van Amsterdam.

In een tijd, dat de biologie meer dan ooit haren stempel drukt op de ontwikkeling der tandheelkunde, moge zekerlijk in dit tijdschrift een woord van hulde aan de nagedachtenis van dezen grooten doode niet achterwege blijven.

In 1898 geroepen om den taak van zijn leermeester R u g e op te nemen, aanvaardde hij op den 2^{en} Mei van dat jaar zijn hoogleeraarsambt met het uitspreken eener rede over de morphotische eenheden van het menschelijk lichaam.

Wie thans, na 32 jaren, wederom zijne beschouwingen over dit onderwerp naleest, die wordt op bijkans iedere bladzijde opnieuw gefascineerd door een rijkdom aan gedachten, die zich als met den wiekslag van een adelaar verheffen!

En dan verrijkt B o l k ons kennen met een keur van onderzoekingen, zóó geniaal, dat elk op zich zelf reeds voldoende geweest ware, om den naam van den onderzoeker te vestigen. Ze hier alle te noemen, ware misbruik maken van de ruimte, ons toegemeten. Maar zijn magistrale onderzoekingen over de tandontwikkeling bij mensch en zoogdieren mogen hier stellig niet onvermeld blijven.

Daarna was het wel bijzonderlijk de foetalisatiegedachte, welke hem bezighield. Voor het eerst uitgesproken in zijne rectorale rede, beteekende zij voor B o l k zelven méér dan

een grootsch opgezette ontwikkelingshypothese: zij verklaarde hem bovendien den causalen samenhang van tal van feiten en verschijnselen — niet in het minst op het terrein der gebitsproblemen — reeds vroeger door hem waargenomen en beschreven. En in dezen zin vormt zijn foetalisatietheorie de monumentale afsluiting van eigen levenswerk!

Daarnaast geboren docent, was hij bij zijne studenten gevierd en bewonderd om zijn onderwijs. Wie zal peilen zijn invloed op de vorming van dien betrekkelijk kleinen kring van bevoorrechten, wien het gegeven was, zich zijne leerlingen te noemen?

En thans is de vlucht van dezen koningsvogel ten einde . . . Emigravit — en over hem is de rust gekomen en de stilte van den dood, dien wij slechts dankbaar kunnen zijn, dat hij zich tenslotte ook over dezen onvergetelijken mensch heeft willen ontfermen!

de JONGE-COHEN.